

[Niels Andersen.]

fradragsret for præmieindbetaling. Man har da betalt f. eks. $\frac{1}{2}$ mill. kr. pr. år i præmie og derefter belånt policen og fået en stor del tilbage, som på grund af de store fradrag betyder meget store beløb sparet i skat. Det anføres i bemærkningerne til lovforslaget om beskatning af pensionsordninger, at en rateforsikring med det gældende renteniveau i løbet af en kortere årrække får en genkøbsværdi, der er lige så stor som summen af de indbetalte præmier. En sådan praksis har, hvilket er bekræftet fra assurandørhold, ført til en udstrakt anvendelse af sådanne forsikringer i skatteomgåelsesøjemed. Det erkendes ligeledes, at dette er urimeligt.

På tilsvarende måde har man anvendt ophævelse i utide af kapitalpensionsordninger. Afgiften ved ophævelse i utide foreslås skærpet, så den for størsteparten af skatteyderne vil fjerne incitamentet til ophævelse i utide for at opnå skattefordele. Efter de gældende regler svares der en afgift på 25 pct. af udtrædelsesgodtgørelser, tilbagekøbsværdier, konverteringssummer og indeksopsparing, medens der ved udbetaling af kapitalpension svares 35 pct. I det foreliggende lovforslag bliver afgiften overalt 35 pct. ved ophævelser o. lign. i utide. Hvad angår kapitalforsikring i pensionsøjemed og kapitalopsparing i pensionsøjemed, vil man dog under visse betingelser kunne nøjes med at svare 25 pct.s afgift af engangsudbetalinger; i medfør af lovforslagets § 25 gælder dette bl. a. i tilfælde af invaliditet eller død m. v.

Ud over 35 pct.s afgiften stilles der, for så vidt angår rateforsikring i pensionsøjemed, forslag om indførelse af en tillægsskat både ved ophævelse og ved belåning. Samtidig skal ved belåning retten til at fradrage præmierne fuldt ud bortfalde. Ordningen anses i så fald ikke længere for hørende under kapitel 1, hvor der er tale om de fuldt fradragsberettigede ordninger, men bringes ind under det begrænsede fradrag på 3.000 kr.

Ved ophævelse i utide af en sådan rateforsikring beregnes som hovedregel den nævnte afgift på 35 pct. af det udbetalte beløb; dertil kommer om fornødent en tillægsskat efter de regler, der er anført i § 48. Ved belåning af rateforsikring i pensionsøjemed be-

regnes efter forslaget 35 pct.s afgiften af det beløb, der på dispositionstidspunktet kunne være udbetalt i tilfælde af ordningens ophævelse. Dertil kommer så eventuelt tillægsskat efter reglerne i § 48. I øvrigt fremgår afgiftsændringen og tillægsskatten af §§ 28, 29 og 30.

Væsentligt er, at lovforslaget på ét bestemt område, nemlig vedrørende de ovennævnte rateforsikringer i pensionsøjemed, tilsigter en tilbagevirkning. Det fremgår af § 67, at afgift og tillægsskat for disse forsikrings vedkommende skal have virkning fra og med tidspunktet for fremsættelsen af lovforslaget. Denne bestemmelse skal sættes i kraft straks ved lovens bekendtgørelse i Lovtidende. Resten af lovens bestemmelser, således også afgiftsforhøjelserne for de andre pensionsordninger, indekskontrakter m. v., skal træde i kraft fra den 1. januar 1972 og har virkning fra samme dato, således at bestemmelserne vedrørende indekskontrakter i pengeinstitutterne er uændret indtil denne dato.

Som anført i finansministerens fremsættelse er der megen rimelighed i at give tilbagevirkning for rateforsikringernes vedkommende. I modsat fald ville man legalisere fortsatte alvorlige misbrug i en længere periode. Misbruget er af en karakter, der ikke kan begrunde særligt hensyn i denne forbindelse. Det kan begrundes, at man ikke giver tilbagevirkning for f. eks. indeksordninger i pengeinstitutter, da de stedfundne misbrug i de enkelte tilfælde er af ringe størrelsesorden i modsætning til rateforsikringsmisbrugene. Det hører med i billedet, at man ikke fra pengeinstitutternes side, så vidt vides, har drevet forretning under henvisning til misbrugsmulighederne.

Det kan være rimeligt at fremhæve, at de indeksordninger af opsparingstype, der administreres af pengeinstitutterne, som antydnet adskiller sig fra dem, der administreres af forsikringsselskaberne. De sidstnævnte vil nemlig blive berørt af reglen i § 67 om tilbagevirkning fra fremsættelsesdatoen, i det omfang de rummer en rateforsikring i pensionsøjemed. Det kan nævnes, at der kun er tegnet et meget begrænset antal af sådanne ordninger, omkring 400 er det blevet oplyst, medens de gængse indekskontrakter administreret af pengeinstitutter løber op imod $\frac{1}{2}$ million i antal.